

Jest zřejmo, že důsledek tento jest v přímém rozporu se zásadou ob-  
saženou v § 6, podle níž nemocenské tvoří pouze alikvotní část průměrného denního výdělku pracovního a nemůže tudíž nikdy dosáhnouti a tím méně převyšovati skutečnou denní mzdu získanou v zaměstnání, které tvoří titul nemocenského a které tedy jedině zde může přicházeti v úvahu.

Jest tudíž stížnost, pokud vytýká nař. rozhodnutí, že věc mylně a ne-  
správně posoudilo, bezdůvodná.

Také tvrzených vad řízení tu není, jež spatřuje stížnost v tom, že úřad nevyšetřil a neurčil, za kterou dobu neb od které doby a které dělnictvo do nižších tříd zařaděno býti má.

Nss nemohl výtce té přiznati oprávněnosti, uváživ, že nař. rozhodnutím řešen byl toliko spor mezi stranami vzešlý abstraktně o to, jak vy-  
počísti denní pracovní výdělek dle § 7/1 n. z., pracují-li dělníci podniku pouze po dva dny v týdnu. Nelze proto spatřovati vadu řízení v tom, že rozhodnutí se věcně nezabývalo otázkou, jež nebyla vůbec předmětem řízení a rozhodování podřízených stolic.

Jest tudíž i v tomto směru stížnost bezdůvodná.

#### Č. 3598.

**Úrazové pojištění: Pojistné příspěvky za učně, volontéry a praktikanty jest vyměřiti na základě nejmenšího pracovního výdělku plně placených dělníků v první řadě onoho závodu, v němž jmenovaní jsou zaměstnání, nikoliv podle pracovního výdělku plně placených dělníků v okrese.**

(Nález ze dne 10. května 1924 č. 8260).

Věc: W. a spol., továrna na stroje v P. (adv. Dr. Emil Lederer z Příbramě) proti ministerstvu sociální péče (za zúčastněnou úrazovou pojišťovnu dělnickou pro Čechy řed. rada Dr. Frt. Trnka) o úrazové pojistné příspěvky.

Výrok: Nařikane rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem úrazové pojišťovny dělnické v Praze ze dne 28. prosince 1921 byl z podniku strojnictví firmy W. a spol. v P. stanoven za příspěvkové období 1921/I. pojistný příspěvek částkou 12.323 Kč 54 h se 4% úroky ode dne 14. července 1921 do zaplacení. Odůvodněn byl tento předpis tím, že přiznaná mzda 402.662 Kč 60 h se zvyšuje o 70.591 Kč 50 h započítáním učně za osobu a den obnosem 18 Kč, t. j. nejnižší mzdou plně placeného odborného dělníka.

Rozhodnutím z 11. září 1922 zsp v Praze nevyhověla odporu, jež proti tomu podala řečená firma z těchto důvodů:

»Die §§ 16 a 6 úraz. zák. jest za učně započísti nejmenší pracovní výdělek plně placeného dělníka onoho zaměstnání, na které se učeň vzdělává. Ježto v okrese p-ském v období 1921/I. obnášel tento výdělek nejméně 18 Kč denně, jest výpočet ústavu správný«.

Nař rozhodnutím bylo další odvolání firmy zamítnuto z důvodů shora uvedených.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podkladem pro vyměření úrazových pojistných příspěvků jest podle § 16, odst. 1 zák. o úraz. poj. dělníků z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z roku 1888 pracovní výdělek pojištěnci skutečně požívaný. Zásada tato jest prolomena výjimkou, již stanoví poslední věta cit. předpisu v ten rozum, že u volentérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonalý ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou plně placeny, se počítá za pracovní výdělek onen, jenž směrodatný jest podle § 6, odst. 7 úraz. zák. pro vyměření úrazového důchodu. Toto ustanovení však předpisuje, že roční pracovní výdělek u zmíněných osob se vyměřuje ve výši nejnižšího ročního pracovního výdělku plně placených dělníků nebo závodních úředníků toho zaměstnání, na něž se zmíněné osoby vzdělávají. Jde-li tudíž o zjištění podkladu pro vyměření pojistných příspěvků, jest podle výslovného předpisu zákona vycházeti z fiktivního předpokladu, že zmíněné osoby v závodě, v němž pracují, nejsou učni, volentéry, praktikanty atd., nýbrž dělníky nebo závodními úředníky onoho oboru zaměstnání, pro něž se připravují, s nejnižším pracovním výdělkem. Že jest v tomto případě přihlížeti zásadně k výdělku dělníků a úředníků onoho závodu, v němž pojištěnci jsou zaměstnání, vysvitá z úmyslu zákona projeveného v §§ 5 a 6. Úrazovou rentou chce zákon nahraditi pojištěnci škodu způsobenou úrazem (§ 5) v určitém poměru k výši skutečně docíleného pracovního výdělku (§ 6, odst. 8) a předpisuje za tím účelem, aby se zjistila výše výdělku, jež poškozený za poslední rok svého zaměstnání bral v závodě, v němž přišel k úrazu (§ 6, odst. 2, věta 1.). Pro případ, že poškozenec po celý rok v závodě zaměstnán nebyl, předpisuje zákon v 2. větě § 6, odst. 2, že výpočtu renty položiti jest za základ průměrný roční pracovní výdělek dělníků stejného druhu především v tomtéž závodě neb v sousedních závodech stejného druhu. Zračí se v tomto ustanovení zřetelně úmysl, přiblížiti se co nejvíce výši pracovního výdělku, jehož by poškozenec byl docílil, kdyby v závodě byl býval zaměstnán po celý rok. S tohoto hlediska nelze pak jinak vykládati předpis § 6, odst. 7, jehož na sporný případ jest použiti, a náleží podle názoru nss-u pro vyměření pojistných příspěvků za učně, volentéry, praktikanty atd. vzíti za základ pracovní výdělek plně placených dělníků v prvé řadě onoho závodu, v němž učni, volentéři, praktikanty atd. jsou zaměstnání.

Žal. úřad, jenž vyslovil, že roční pracovní výdělek učňů, o něž jde, stanoven býti má podle nejmenšího pracovního výdělku plně placených dělníků v okresu p-ském a nepřihlížel k tomu, kolik činil nejmenší pracovní výdělek plně placených dělníků v závodě stěžující si firmy, založil své rozhodnutí na právním názoru, jenž podle toho, co bylo výše řečeno, není ve shodě se zákonem.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

### Č. 3599.

**Nemocenské pojišťování: I. Kdy lze domácího dělníka pokládati za zaměstnaného pravidelně, nikoliv jen příležitostně? — II. Výše výdělku sama o sobě nemá rozhodného významu pro otázku, zda**